

18 українських бійців дали бій колоні російської техніки: як проходила битва на околицях села Ольшана на Чернігівщині

▶ НАЖИВО

Надія Мартишко

Віра Вархол

28 лютого, 21:04

18 українських бійців дали бій колоні російської ...

18 бійців 54-го розвідувального батальйону дали бій колоні російської техніки. 28 лютого — третя річниця бою на околицях села Ольшана на Чернігівщині. Того дня українським військовим довелося відступити, однак, російська колона таки змінила напрямок руху і не стала рухатися до Прилук. Двоє учасників тієї засідки, "Ріддік" та "Циган", розповіли Суспільному, як з автоматами та протитанковими гранатометами протистояли 186 одиницям російської бронетехніки.

Тоді загинув їхній побратим, ще четверо зазнали поранень. Після бою частину українських військових сховала у себе місцева жителька Олена. Її розвідники

Як згадують події місцеві

З Ольшани до Прилук близько 17 кілометрів. Місцева жителька Олена показує місце, де українські військові влаштували засідку колоні російської техніки.

Місцева жителька Олена. Суспільне Чернігів

"Вона стояла майже до Маціївки в сторону Прилук. На той час говорили, що 186 одиниць йшло колони. Хлопці сказали, що була команда від Залужного зупинити цю колону, щоб вона не йшла на Київ".

Жінка пригадує: все бачила зі свого двору. Це за 700 метрів звідси.

Українських військових у жовтих пов'язках зустрічав колишній староста села, а нині також військовослужбовець ЗСУ Андрій Криворучко. Пригадує: привіз їм 26 РПГ "Муха", яблук та води.

Як бої на околицях Ольшани згадують військові

Це була зведена розвідувальна група з 18 військовослужбовців 54 окремого розвідувального батальйону, говорить староста. Засідку очолив головний сержант на псевдо "Ріддік".

Боєць на псевдо "Ріддік". Суспільне Чернігів

"Це було 28 лютого. Десь після обіду. Тоді ми робили засаду на окраїнах Ольшани. Нас прилуцькі лісники завели, бо я не був у тому районі. Ми дочекались колони".

Військовослужбовець на псевдо "Циган" пригадує: це було його перше бойове завдання на Прилуччині. До початку повномасштабного російського вторгнення він брав участь в АТО та ООС.

Боєць на псевдо "Циган". Суспільне Чернігів

"28 лютого я потрапив у Прилуки. 28 лютого потрапили в оточення. О 12:00 ми вже були в Ольшані, а в 0 пів на третю вже пішла колона. Вона йшла на Прилуки. Стояло завдання – у жодному разі її сюди не пустити. Як такої практики саме з колонами у мене не було. Ніколи. Коли ти лежиш і чуєш, що на тебе їде понад сто одиниць техніки, а під тобою земля отак починає труситись, це зовсім інше відчуття".

"Ріддік" пояснює: для виконання бойового завдання мали стрілецьку зброю та протитанкові гранатомети.

"Перший танк їхав і ми випустили по-ньому десь 12 снарядів. Всі в основному працювали з РПГ, але я дав команду, щоб пару чоловік з автоматами в готовності «знімали» піхоту з броні. Максимальне вогневе ураження нанесли. Пам'ятаю, що цей командир на танку зачепився ногою за люк і його знищили, а потім вилазив навідник і хлопець влучив у нього прямо з РПГ".

▶ *"Зав'язався бій. Ми к почали відкатуватись – з автоматом проти перших танків ти ніяк не попреш. Що у нас було протитанкове – ми вистріляли. Коли танк робив постріл – я якраз біг, у мене було таке відчуття, що у мене шлунок підняв бронезилет і вдарився в хребет. В голові дзвін, не можеш зрозуміти, що з тобою коїться. Підіймаєш голову і біля тебе земля знов підіймається".*

Через перевагу у техніці та особовому складі противника українські розвідники вирішують відступити, каже "Ріддік". Відходять двома групами.

"Пам'ятаю постріли ці. Я біг три-чотири кілометри в ліс, але я цього не пам'ятаю. Пам'ятаю уривками. Ми відійшли. Потім зустрілись з місцевими мисливцями. Їх було десь 18 чоловіків з рушницями. Добре, що не почали вогонь, все обійшлось. Вони нас вивели й ми на Прилуки полями, лісами виходили. В районі 15 кілометрів".

Інша група з п'яти українських військових, серед яких був і "Циган", вийшли до будинку Олени. Їх зустрів Андрій Криворучко.

Андрій Криворучко. Суспільне Чернігів

"Зі мною був один травмований, один поранений в ногу і в руку – Павло. Підійшли до села і чуємо, що там гавкають собаки. Підійшли й чуємо, що хтось говорить телефоном. Чую: слава Богу, українська мова", — каже Циган.

"Треба було хлопців рятувати"

Олена пригадує: тоді запросила хлопців на вечерю. Потім зрозуміла, що крім їжі, тепла та відпочинку, їм потрібна й медична допомога. Вона самостійно надала першу допомогу, а староста згодом знайшов лікаря. Жінка досі зберігає осколок, який витягли з тіла одного з поранених бійців та фото УЗД його на той час ще ненародженої доньки.

"Ніхто не задумувався, бо треба було хлопців рятувати. Вже як подумали, то стало страшно. Як танки ось поруч стояли. Вони могли спокійно приїхати й нас перемолотити", — розповідає Олена.

сховала в хаті, яка за кілька сот метрів від її будинку

Зі слів Олени, на той час частина росіян залишалася в селі, тому їжу та ліки вона носила розвідникам потайки.

Андрій Криворучко говорить: росіяни покинули їхнє село на наступний день після бою — пішли в бік сіл Левки, Колісники, Лісові Сорочинці.

"Вони все одно їх трохи налякали. Тут колона стояла змійкою – вся траса світилася. Вони не ризикнули йти на Прилуки".

Могила загиблого бійця Максима Кукліновського. Суспільне Чернігів

У тому бою бійці розвідбату втратили побратима – 28-річного Максима Кукліновського. Нині на місці його загибелі стоїть пам'ятник.